

Vlaams
Parlement

vergadering **C163 – CUL17**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 3 maart 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het verlenen van topsportsubsidies - 1223 (2010-2011)	3
Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken in de dossiers van de voetbalstadions - 1278 (2010-2011)	6
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de subsidiëring van topsportevenementen - 1293 (2010-2011)	10
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Bloso-kampen - 1346 (2010-2011)	13
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de monitoring van het Sport voor Allen-beleid - 1347 (2010-2011)	16

■

Waarnemend voorzitter: de heer Kris Van Dijck**Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het verlenen van topsportsubsidies - 1223 (2010-2011)**

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, voorzitter, collega's, op dit ogenblik komen topsporters in aanmerking voor subsidiëring als de sport die ze beoefenen voorkomt op de topsporttakkenlijst, de naam die ze aan het beestje gegeven hebben. Bovendien moet voor de topsport een erkende topsportfederatie bestaan. Daarnaast voorziet de Vlaamse overheid in een uitzondering, namelijk als een federatie het statuut heeft van een sportfederatie maar niet van een topsportfederatie en als ze voorziet in een topsportwerking met elites en beloftes. Als een atleet van deze federaties een hoog niveau haalt, bepaalt de Taskforce Topsport Vlaanderen het relevante niveau, waardoor die in aanmerking kan komen voor ondersteuning. Ik heb in antwoord op een schriftelijke vraag de meest recente uitzondering gekregen.

Toch slaagt het redelijk complexe beleid er niet in om ondersteuning te geven aan iedere topsporter. Boksen en snooker, om er maar een paar te noemen, vallen bijvoorbeeld uit de boot. Ik verwijs naar het snookerfenomeen Luca Brecel, maar ook naar Jean-Pierre Bauwens, een talenvolle bokser, die pas opnieuw wereldkampioen is geworden in zijn gewichtsklasse. Geen van beiden kan rekenen op overheidssteun. Er zijn ook nog andere voorbeelden.

Deze problematiek werd ongeveer twee maanden geleden aangehaald tijdens de plenaire vergadering door mezelf en de heer Van Mechelen. Minister Muyters stelde toen het volgende: "Betekent dit dat er dan helemaal niets mogelijk is? Ik wil dat bekijken. Ik heb al contact met de familie Brecel om te bekijken wat er kan gebeuren, wat de vragen zijn, om te bekijken op welke manier ik, buiten het Topsportactieplan en buiten de subsidies voor topsport, toch iets kan doen voor die mensen. Ik sta ook open voor suggesties. Ik ben bereid ook eventuele suggesties van de commissie te bekijken, zodat we toch op een andere manier ondersteuning kunnen geven." Voorts gaf minister Muyters ook nog dit aan: "Er is een focus, maar ik wil bekijken wat daarnaast mogelijk is. Ik zal met de mensen van de families spreken, ik zal breder consulteren en ik wil heel graag een inbreng van de commissie afwachten."

Begin februari konden we echter lezen dat vader Brecel van een kale reis naar Brussel is teruggekeerd. Het kabinet van minister Muyters heeft hem meegedeeld dat Luca Brecel geen subsidies ontvangt van de Vlaamse overheid omdat snooker niet erkend is als topsport. Volgens de minister is er sprake van een 'volkssport', een conclusie die dus niet veranderd is. Hierdoor zijn subsidies of een topsportstatuut onmogelijk. De situatie kan pas ten vroegste herzien worden na de Olympische Spelen van volgend jaar.

Op deze berichtgeving volgden enkele reacties. Coach Danny Moermans stelt dat er sprake is van een fout in het beleid. Niet de sporttak, maar het talent van de sporter moet het criterium worden. Daarnaast geeft Brandon Parker, een van de toplui van de wereldsnookerbond, zijn mening. België telt ongeveer 2500 leden, heeft tal van competities en tornooien en is top in Europa, de kijkcijfers van snooker op Eurosport zijn zeer goed en ook het Euro Players Tour Championship (EPTC) in Brugge was een groot succes. En toch wordt snooker niet serieus genomen, zo stelt hij.

Daarnaast zegt Etienne Paesen, ex-tophandballer en nu begeleider van Skalski, een ander Belgisch snookertalent, dat handbal een Olympische Sport is, maar als hij snooker bekijkt, hij toch moet vaststellen dat deze mensen gedurende langere periodes op en top geconcentreerd moeten zijn. Hierdoor kan men druk goed vergelijken met de druk die hij als handbalkeeper onderging, zo voegt hij eraan toe. Daarnaast komen er 20.000 mensen kijken op een viertal dagen tijd. Dan kan je echt wel spreken over topsport, concludeert hij.

Minister, eerst stelt u dat u zult nagaan wat u buiten het Topsportactieplan en buiten de subsidies voor topsport toch kunt doen voor die mensen en dat u openstaat voor eventuele suggesties. Nu geeft u echter aan dat er helemaal niets gedaan kan worden. Vanwaar die plotse ommezwaai? Op welke basis is deze beslissing genomen? Welke argumenten zijn er in overweging genomen? Welke specifieke mogelijkheden hebt u bestudeerd om die mensen te helpen? U gaf aan om graag een inbreng van de commissie af te wachten inzake deze problematiek. Naar mijn weten heeft er echter geen discussie plaatsgevonden in de commissie. Toch komt men nu met beslissingen naar buiten. U haalde aan dat u mensen zou consulteren. Wie hebt u geconsulteerd? Wat waren de resultaten hiervan?

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Voorzitter, ik wil toch de bezorgdheden van mevrouw Werbrouck delen. De problematiek is uiteraard niet nieuw. Ik herinner me dat ikzelf tijdens de vorige legislatuur nog een actuele vraag heb gesteld over hetzelfde onderwerp. Twee maanden geleden is het ook aan bod gekomen in de plenaire vergadering. Het blijft natuurlijk een moeilijke evenwichtsoefening om diverse sporters te ondersteunen.

Volgens mij moet men blijven zoeken naar mogelijkheden die ervoor zorgen dat sporters die uit de boot vallen in een discipline die in sommige gevallen niet op de topsporttakkenlijst staat, verder ondersteund kunnen worden. Ik ben dan ook benieuwd naar de antwoorden van de minister.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik zal proberen rustig te antwoorden. Ik zal de dingen nog eens op een rij zetten. Op het Sportgala in december 2010 wordt Luca Brexel belofte van het jaar. Mevrouw Werbrouck, op 12 januari 2011 stellen u en de heer Van Mechelen mij in het Vlaams Parlement een aantal vragen over de financiële ondersteuning. U hebt uit mijn antwoord geciteerd. Ik denk dat het goed is u duidelijk aan te tonen dat ik consequent en rechtlijnig heb gedaan wat ik daar heb gezegd.

Ik heb in mijn antwoord gesteld dat wij achter het kader van het decreet van 2001 en de uitvoeringsbesluiten van 2002 en 2008 blijven staan. Dat kader is vertaald in het Topsportactieplan Vlaanderen II, dat hier werd besproken en goedgekeurd. Ik heb dat ook vertaald in mijn beleidsnota en beleidsbrief. Dat loopt tot 2012. Ik denk dat het logisch is dat we 2012 afwachten en zien wat er onder meer op de Olympische Spelen van Londen gebeurt, om dan te zien welke koerswijziging er op dat moment mogelijk en nodig is. Ik kan mij niet inbeelden, zeker niet van u, mevrouw Werbrouck, dat u vandaag voor een ommezwaai in het beleid zou pleiten – tenzij u nu heel anders nadenkt dan enkele maanden geleden.

Dat is dus het kader waarover ik het toen had. Als ik de beleidsbrief zie en de beleidsnota en de commentaren daarop, die ook hier zijn gegeven, ook op het Topsportactieplan, dan heb ik de indruk dat dat sterk gedragen was. Er is dus zeker geen vraag om een ommezwaai te maken.

Daarnaast heb ik ook gesteld dat ik de familie Brexel zou uitnodigen voor een informatief gesprek. Dat gesprek heeft plaatsgevonden op dinsdag 1 februari 2011. Tijdens dat gesprek heb ik het juridisch kader en het beleidskader toegelicht. Ik heb ook de familie Brexel de kans gegeven om hun plannen en ambities te formuleren. Op dit informatieve overleg met de familie Brexel konden geen beslissingen genomen worden. Zonder te zeggen dat dit ooit anders is geweest: ik neem geen beslissingen ad hoc, geen beslissingen 'à la tête du client'. Beslissingen in het kader van topsport gebeuren, wat mij betreft, enkel na advies van de Taskforce Topsport. Zo wordt een subjectieve benadering vermeden en kunnen wij dit objectief, op basis van criteria, doen. Ook dat is niet nieuw en het heeft, denk ik, altijd alle steun gekregen.

Als je in de Taskforce Topsport iets wilt aanbrenge, lijkt het mij logisch dat er een dossier wordt ingediend door de vrager. Tot op heden werd bij de Taskforce Topsport geen dossier ingediend. Los van de discussie over de betrokken sporttakken en de topsportactielijst – stel dat het eender is of je er al dan niet op staat – zou Luca Brecel moeten deelnemen aan de snookercompetitie tijdens de Wereldspelen om in aanmerking te komen, en zou Jean-Pierre Bauwens junior – de tweede persoon die u noemt – in aanmerking moeten komen voor een selectie voor het boksen op de Olympische Spelen. Als we de criteria van de topsportactielijst zouden wijzigen, dan nog zouden we ook de overige criteria moeten wijzigen vooraleer ze in aanmerking komen.

Een alternatief tewerkstellingscontract is onmogelijk gezien de jonge leeftijd van de sporter. Gezien de striktere criteria die worden aangewend bij de subsidiëring van topsport-evenementen is ook de ondersteuning van een top-snookerevenement op korte termijn niet mogelijk. Ik heb wel degelijk alternatieven gezocht en sta daar nog altijd voor open. Dat is volledig in de lijn met wat ik heb gezegd in die plenaire zitting: ik heb gezocht naar alternatieven, maar heb ze nog altijd niet gevonden. Vandaag sta ik open voor elke suggestie, maar binnen een correcte, eenvoudige en strikte lijn. Maar niet ‘à la tête du client’ en niet ad hoc. Als u mij andere mogelijkheden aanlevert, wil ik ze graag bekijken. Ik heb dat ook aan de familie Brecel gezegd. Ik heb mij consequent gehouden aan de beleidsopties die wij hebben gemaakt bij het begin van de legislatuur en die wij hebben besproken tijdens de bespreking van het Topsportactieplan Vlaanderen II. In geen geval willen we de beperkte budgetten voor topsport versnipperen. Ik heb daartoe ook nog nooit een vraag gekregen.

Uit de werkzaamheden van de commissie en de reacties op mijn beleidsbrief, de beleidsnota en al de rest, denk ik te mogen concluderen dat een plotse ommezwaai ongepast zou zijn. Elke ad-hocondersteuning voor topsport van nieuwe sporttakken – stel dat ik na een moeilijke afweging toch naar een nieuw topsporttakkenplan zou gaan – zou nu, in het midden van de rit, een versnippering van de middelen zijn. Maar dan moet u mij ook suggereren welke we eraf halen. Ook daarvoor heb ik tot nu toe geen aanwijsbare reden.

Ik kan dus alleen maar zeggen dat er geen ommezwaai in de conclusies is geweest.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor uw duidelijke antwoord. Ik kan niet zeggen dat ik blij ben, maar u houdt zich wel aan wat u gezegd hebt. Indien u iets zou veranderen voor Luca, zou u ook moeten bepalen wie wel en wie niet in aanmerking zou komen. Dat zou sowieso tot verwarring leiden. Nu kan de familie stoppen met hopen op overheidssubsidie.

Minister Philippe Muylers: Tenzij u nog een suggestie hebt?

Mevrouw Ulla Werbrouck: Ik heb al een suggestie gedaan in de plenaire vergadering. Ik weet niet of die verder onderzocht is.

Ik wil alleen duidelijk stellen dat ik ook achter het kader sta. Maar ik denk dat bepaalde zaken eens moeten worden besproken. Er is inderdaad sprake van een heel moeilijke evenwichtsoefening. Ik kan heel goed geloven dat het pas na de Olympische Spelen kan, maar de bespreking zou nu al gevoerd kunnen worden. Ik weet wel: als je een kleine kier openlaat, komt er ineens een grote stroom binnen.

Ik ben nog altijd meer geneigd om mensen te steunen op basis van prestatiegerelateerde argumenten. Ik pleit er niet voor om de subsidie nog meer te versnipperen, maar om ze anders in te delen. Dat is een heel moeilijke evenwichtsoefening, die ik heel graag eens zou bespreken, ook met de mensen van de taskforce.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, heb ik goed begrepen dat u een evaluatie van de regeling in gedachten hebt?

Minister Philippe Muylers: Neen, ik heb duidelijk gezegd dat ik het niet opportuun vind om nu een regeling te veranderen, terwijl we in een Topsportactieplan tot en met 2012 zitten. Ik vind dat we moeten wachten tot de Olympische Spelen. Zelfs een discussie vind ik nu niet opportuun. We moeten eerst bekijken welke resultaten onze huidige manier van werken oplevert. Ik wil de Olympische Spelen van Londen mee opnemen in die evaluatie, om dan te bekijken op welke manier er kan of moet worden aangepast. Maar als er in de commissie een meerderheid is om dat wel te doen, zal ik mij daar uiteraard naar schikken.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Ik ben ervan overtuigd dat, als we er nu mee starten, we misschien op tijd klaar zullen zijn voor de volgende Olympische Spelen. Als we nu afwachten tot de Olympische Spelen in Londen, is het al snel 2013, 2014 voor de gesprekken goed op gang komen en resten er ons weer nog maar twee jaar tot de volgende Spelen. Ik zou er graag nu al over praten. Praten kan geen kwaad.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Philippe De Coene, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken in de dossiers van de voetbalstadions - 1278 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, we hebben al vrij veel gedebatteerd over het dossier van de voetbalstadions. De laatste keer was naar aanleiding van het mislopen van de organisatie van het Wereldkampioenschap Voetbal in 2018. Ik heb toen gezegd dat daardoor misschien het risico bestond dat de projecten die goedgekeurd waren door de Vlaamse Regering enigszins vertraging zouden oplopen. U hebt toen gezegd dat u de regeringsbeslissing gestand zou doen, maar ik heb intussen de indruk dat er in verschillende dossiers wel degelijk vertraging optreedt.

Ik vrees een beetje dat bij sommige dossiers die nu wat uitgesteld worden en vertraging oplopen, dat uitstel tot afstel zou kunnen leiden. Dat is pijnlijk, want we weten dat onze voetbalinfrastructuur in behoorlijk slechte staat is. We zitten ook nog altijd met de druk van de UEFA, die vindt dat de stadions in ons land op dit moment niet voldoen aan de normen om er internationaal voetbal in te spelen. Daarom is het belangrijk dat die projecten toch doorgang kunnen vinden.

Bij bepaalde projecten heeft men effectief al meegedeeld dat er uitstel zal zijn. Voor het Antwerpse dossier bijvoorbeeld heeft Antwerps burgemeester Patrick Janssens in een debat op de lokale tv-zender ATV gezegd dat het project vertraging zal oplopen. Bij één betrokken club is er intussen ook een belangrijke verschuiving gebeurd in het voorzitterschap. We weten allemaal dat de voorzitter in kwestie de idee van de stad Antwerpen niet genegen is.

Het is belangrijk dat die projecten op kruissnelheid kunnen blijven, temeer omdat u bijvoorbeeld met de stad Antwerpen een werkgroep hebt opgericht en een duidelijke timing hebt afgesproken. Ik vrees dat die timing nu in het gedrang komt.

Minister, wat is de stand van zaken in de verschillende dossiers die destijds zijn goedgekeurd door de Vlaamse Regering? Wat zijn de mogelijke hinderpalen? Ik denk dan niet alleen aan Antwerpen, maar bijvoorbeeld ook aan Brugge. Welke hinderpalen zijn er recent bij gekomen in de verschillende dossiers? Is er nog contact tussen de Vlaamse Regering en de partners die

het dossiers bij u hebben ingediend? Wat was het resultaat van die contacten? Welke rol kan de regering spelen om die dossiers toch met bekwame spoed doorgang te laten vinden?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, u hebt gezegd dat het project in principe zou plaatsvinden, met of zonder WK. Er gaan nu echter ook stemmen op om een deel van die regeling te kunnen herzien. Blijkbaar wordt niet overal de nood aangevoeld om stadions te bouwen van meteen 40.000 plaatsen, maar wel bijvoorbeeld tussen 20.000 en 35.000 plaatsen. Er is een categorie-indeling tussen wedstrijdstadions en oefenstadions. Er bestaat daarbij een verschillend regime voor de leningen die door de ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV) kunnen worden aangereikt.

Is het niet mogelijk dat er voor die kleinere stadions of stadions die tussen de twee regimes vallen, wat meer financiële ruimte komt, al dan niet binnen dezelfde totale pot van leningen?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik vind het, in het kader van de achterstand inzake sportinfrastructuur, belangrijk dat de bestaande plannen geen vertragingen oplopen. Ik wil wel vragen dat het binnen het kader van de gedane beloftes gebeurt. Ik deel de mening van de heer Caron niet om dat te veranderen.

Zijn er achterstanden? Waar zitten de problemen? Ik heb gelezen dat er bijvoorbeeld in Gent mobiliteitsproblemen zouden kunnen ontstaan. Het stadion zou moeilijk bereikbaar zijn, lees ik in een artikel in Het Laatste Nieuws. Als die nieuwe stadions er komen, krijgen we dan ook de wegen om ernaartoe te rijden? Dat is een ander beleidsdomein en een andere minister. Daar moet toch ook over nagedacht worden. Als er geen vertragingen zijn in het dossier, mogen er ook geen vertragingen komen op het vlak van de aansluiting en de mobiliteit.

Minister, ik wil u vragen om een stimulerende rol te spelen, om mogelijke vertragingen op te lossen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw Werbrouck, bij de aanvraag van een bouwvergunning wordt sowieso altijd het geheel bekeken. Bij het bouwen van een stadion is ook de ontsluiting ervan een belangrijk element. Dat zit heel duidelijk vervat in de beoordelingscriteria van de dossiers. Zo'n bouwvergunning moet passen in een ruimtelijk uitvoeringsplan. De mobiliteit en de ontsluiting vormen daar belangrijke elementen in.

Mijnheer Caron, mijn voorganger, Bert Anciaux, heeft met de vorige Vlaamse Regering 50 miljoen euro vastgelegd bij PMV. Wij hebben beslist om die 50 miljoen euro, waarvoor er nog geen criteria of toezeggingen waren, in te vullen in het kader van het wereldkampioenschap. Wij werden oorspronkelijk geacht te voorzien in twee wedstrijdstadions – 10 miljoen euro elk – en zes oefenstadions – zes keer 5 miljoen euro. Samen is dat 50 miljoen euro. Dat bleef dus binnen die enveloppe.

Toen bleek echter dat er vier steden waren die een wedstrijdstadion wilden. En dus zaten we aan 70 miljoen euro, terwijl er maar 50 miljoen euro was uitgetrokken. We hebben dat toen ten gronde besproken binnen de Vlaamse Regering en beslist dat we het risico zouden nemen dat het effectief een hoger budget zou kunnen worden, omdat het kunnen realiseren van vier stadions een opportuniteit was, als we het WK zouden binnenhalen.

Dat was echter niet het geval. En dan kun je twee dingen doen. De eerste mogelijkheid is om alles opnieuw te beginnen. Als je de criteria gaat wijzigen, moet je ook iedereen die er nog niet op had ingeschreven, de kans geven om nu wel in te schrijven. De tweede mogelijkheid is de criteria te behouden. Die criteria waren duidelijk: 10 miljoen euro lening voor stadions van 40.000 plaatsen, 5 miljoen euro voor oefenstadions.

Stel je voor dat er een aantal steden zijn die vrezen dat ze zo'n stadion van 40.000 plaatsen niet gevuld krijgen en naar een stadion voor 5 miljoen euro PMV-lening gaan, en dat er maar één overblijft die dat wel gevuld denkt te krijgen. Dan heb ik nog altijd iets meer dan 50 miljoen euro nodig. U vraagt nu of we die 5 miljoen euro voor de kleinere stadions niet wat kunnen optrekken en toch in dezelfde enveloppe blijven. Dat zou alleen kunnen als er afvallen. En dat weet ik niet.

Ik blijf tot nu toe dus vasthouden aan de beslissing van de Vlaamse Regering. Er zijn tien ploegen die er hebben op ingetekend. Zij weten dat je voor een stadion van 40.000 plaatsen 10 miljoen euro PMV-lening kunt krijgen. Ik blijf overigens benadrukken dat het om een PMV-lening gaat. Sommigen denken dat dat subsidies zijn. Dat zijn subsidies tegen goedkope rente, bij wijze van spreken. Dat is geen gekregen geld.

Die criteria blijven dus, en dan blijf ik ongeveer binnen de pot van 50 miljoen euro. Als ik die bedragen optrek, moeten we ook weer de kans geven aan de ploegen die de vorige keer niet meededen. En dan kunnen we gewoon weer opnieuw beginnen. Dat wou ik in eerste instantie niet doen.

Mijnheer Wienen, u vroeg naar de stand van zaken in de verschillende dossiers. In december, toen we zouden vernemen of we het WK al dan niet zouden binnenhalen, heeft premier Letermé, die 'The Bid' op politiek niveau voorzat, gezegd dat hij alle partners samen zou brengen. Met die partners bedoelen we de deelregeringen, de steden, de stadionprojectontwikkelaars enzovoort. De bedoeling was om eens van gedachten te wisselen, luisteren hoever men stond en dergelijke meer. Dat heeft, wellicht door de omstandigheden, geen doorgang gevonden.

Ik heb nu beslist om naar de tien gegadigden een brief te sturen, met de vraag hoever ze staan en wat hun plannen zijn. Ik heb die brief op 22 februari verstuurd naar alle indieners van stadiondossiers, om te informeren naar de stand van zaken. Ik heb ook gevraagd of ze hun oorspronkelijke dossier behouden of dat ze er willen van afwijken. Ik heb gevraagd om te antwoorden tegen 18 maart.

Als ik die informatie krijg, zullen we dus de probleemstelling kunnen bekijken. Dan zullen we ook zien of we binnen de pot van 50 miljoen euro PMV-middelen vallen. Het is ook mogelijk dat er zoveel gegadigden afhaken, dat we onder de 50 miljoen euro blijven. Dan kunnen we nog bekijken wat we kunnen doen voor de rest of voor het geheel. Maar dat is nu nog niet aan de orde. Na 18 maart, als we alles bekeken en bestudeerd hebben, kan ik u de rest van de informatie bezorgen.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, het feit dat u die vraag hebt gericht aan de verschillende partners die een goedkeuring hebben gekregen bij besluit van de Vlaamse Regering bevestigt mijn vermoeden dat er wel wat problemen zijn. Ik blijf ervan overtuigd dat de Vlaamse Regering in het kader van de voetbalinfrastructuur, en zeker met wat boven ons hoofd hangt, een belangrijke rol te spelen heeft. Ik verwijs naar de UEFA-normen om internationale wedstrijden te mogen organiseren. Ik denk dan niet zozeer aan subsidies. Het idee van de uitgestelde leningen via de PMV vind ik zeer goed. De regering moet dat idee genegen blijven om toch een stimulans te geven om de voetbalinfrastructuur te vernieuwen.

Gelet op uw antwoord vrees ik er een beetje voor. We moeten 18 maart afwachten, de dag waarop de clubs met goedgekeurde dossiers hun opmerkingen aan u hebben overgemaakt. Ik vrees dat we het huiswerk opnieuw moeten maken. De omstandigheden zijn erg gewijzigd. Dat komt niet alleen door het mislopen van de organisatie van het WK 2018. De situatie bij de clubs is ook sterk veranderd. Dat geldt voor het Antwerpse dossier, maar evenzeer voor het Brugse. Ik vrees dan ook dat het huiswerk opnieuw moet worden gemaakt. Ik hoop dat u die beslissing ook zult nemen en dat u door de veranderde omstandigheden niet zult zeggen dat de goedgekeurde beslissing van de regering wegvalt en dat de clubs maar hun plan

moeten trekken. Ik hoop dat de regering in deze dossiers een voortrekkersrol blijft spelen. Ik hoop dat u dat engagement kunt aangaan. Met de beslissing die destijds is genomen, kunnen we op dit moment niet verder.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, ik dank u voor uw zeer degelijk antwoord over de stand van zaken. Zoals de heer Wienen zegt, is er heel wat veranderd. We moeten daar ook niet afkerig tegenover staan. We mogen echter ook niet lichtzinnig met de criteria omgaan. Het is goed dat u overlegt met de betrokkenen.

Uit uw antwoord meen ik te begrijpen dat u, na 18 maart, na het gesprek dat u gevoerd hebt, zult overwegen of er eventueel aanpassingen, veranderingen, bijsturingen wenselijk zijn.

De heer Philippe De Coene: Ik vind het nogal logisch dat een dergelijk dossier constant in evolutie is, al was het maar omdat aan de majeure voorwaarde van het project niet is voldaan. Dat wil zeggen dat de oriëntatie en het kader logischerwijze veranderen.

Ik heb ook sterk het gevoel dat in de plaatselijke kringen – beleidsmilieus, economische milieus die meehelpten met de financiering, organisaties die een aantal belangrijke groepen uit het middenveld vertegenwoordigen – regelmatig die oriëntaties worden herbekeken en dat men nieuwe afwegingen maakt, ook in het licht van andere belangrijke investeringen die ergens moeten gebeuren. Ik vind dat niet zo onlogisch.

Minister, ik begrijp dat u een zekere flexibiliteit wilt inbouwen en dat u zegt dat u op een dynamische manier wilt nagaan wat de stand van zaken is, dat u een bevraging organiseert. Als u dan vaststelt dat de inzichten wat gewijzigd zijn, wilt u de nodige flexibiliteit aan de dag leggen. Beperkt die flexibiliteit zich tot de bestaande dossiers, of is het mogelijk het pakket opnieuw samen te stellen? Ik kan me inbeelden dat een stad of een club zegt dat ze, gelet op de huidige context, wil dimmen. Dat zou misschien ruimte laten om binnen het pakket nieuwe dossiers toe te laten. Misschien is uw antwoord daarop neen en zegt u: ‘Samen uit, samen thuis’. In het slechtste geval is het dan een afvallingskoers en kunnen er geen nieuwe dossiers bij- of in de plaats komen. Misschien zegt u dat het te vroeg is om daarop te antwoorden. Tot hoever reikt die eventuele flexibiliteit?

Minister Philippe Muylers: Ik kan makkelijk antwoorden op de drie vragen. Die 50 miljoen euro is uitgetrokken. Tot nu toe is er geen enkele indicatie om te zeggen dat we dat bedrag zullen intrekken. De mogelijkheid blijft dus bestaan.

Wat ik met die datum bedoel, is dat ik op 18 maart weet wat de stand van zaken is en een inschatting kan maken. Laat me wel één ding duidelijk zeggen. We hebben een engagement aangegaan tegenover een aantal clubs. Als die clubs zich houden aan wat ze wensen, ben ik wel van plan mijn engagement hard te maken. De downsizing was opgenomen als een mogelijkheid. Als het WK niet werd binnengehaald, bestond de mogelijkheid om over te gaan naar accommodatie voor training. Als iedereen zich houdt aan wat werd vooropgesteld, zie ik geen probleem.

Op het moment dat we de criteria wijzigen, dat we wijzigingen aanbrengen in de middelen, dat we er soepel mee omgaan, maar binnen het afgesproken kader, zie ik geen probleem. Als we soepel omgaan buiten het afgesproken kader, zie ik wel een probleem. Want dan moeten we natuurlijk iedereen de kans geven om zich, na de gewijzigde omstandigheden en de gewijzigde criteria, in te schrijven.

Ik wil daar duidelijk in zijn. Als degenen met wie we een engagement hebben aangegaan zich aan de afspraken houden, wil ik dat hard maken. Dat is de juiste en eerlijke houding. Als echter nog niet de helft van de middelen gebruikt worden, wat ik niet verwacht, dan zullen we zien hoe we die zullen besteden.

Ik hou me aan de oproep die we hebben gedaan. We gaan na wat er verandert. Ik ga niet zo soepel met die veranderingen om dat morgen plots alles kan omdat die clubs zich de eerste

keer kandidaat hebben gesteld. Ze moeten zich houden aan de criteria die toen bepaald werden.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, ik kan uw redenering voor een deel volgen. Ik heb er ook geen enkel probleem mee dat u de situatie rustig bekijkt, dat u de antwoorden van de clubs afwacht en dat u na 18 maart het dossier bekijkt. Ik denk echter dat de omstandigheden dermate gewijzigd zijn dat de huidige regeringsbeslissing niet meer houdbaar is. We hebben het nu over stadions waarvan de capaciteit van 40.000 naar 20.000 of 25.000 daalt. Dat mocht ook. Dat was geen probleem. Maar er zijn nog heel wat meer omstandigheden die ook gewijzigd zijn. Als u zich inderdaad engageert om de voetbalinfrastructuur in Vlaanderen te hernieuwen of te vernieuwen door nieuwe stadions te bouwen, zou het nuttig zijn om de zaak helemaal open te trekken en iedereen toe te laten zich in de nieuwe procedure in te schrijven. Misschien is dat wel de beste optie. We moeten wel 18 maart afwachten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de subsidiëring van topsportevenementen - 1293 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik heb bedenkingen bij de subsidiëring van topsportevenementen. Onze eigen Vlaamse topatleten reizen de hele wereld rond. Het is voor een Vlaamse topatleet ook belangrijk om in Vlaanderen aan dergelijke evenementen deel te kunnen nemen. Daarom ondersteunt de Vlaamse Overheid via Topsport Vlaanderen ook bepaalde Vlaamse topsportevenementen. In het begin werden een twintigtal topsportevenementen ondersteund. Dat aantal vervijfvoudigde in 2005, terwijl het budget wel stabiel bleef.

Men kon ook niet meer bij elk evenement spreken van een topsportevenement. Op de website van Topsport Vlaanderen wordt dan ook terecht aangegeven dat het bewaken van de topsportkwaliteit zeer belangrijk is. Net daarom werden de criteria om in aanmerking te komen voor een dergelijke subsidie herzien. Hierdoor werd het aantal evenementen grondig gereduceerd.

In een antwoord op een schriftelijke vraag van een partijgenoot gaf u het volgende aan: “In de loop van het jaar 2010 is er gewerkt aan een referentiekader om te komen tot een gefundeerde toewijzing van steun aan topsportevenementen in Vlaanderen. Door het verscherpen van de criteria en de consequente en deontologische opvolging van deze filosofie, kwamen we tot een selectie van evenementen die tot de absolute top behoren, met een gezonde spreiding over diverse sporten. Hierdoor hebben we kunnen garanderen dat er ingezet werd op een verhoging van de kwaliteit en efficiëntie, ook al werden er besparingen doorgevoerd op de hiervoor voorziene allocatie.”

De topsportevenementen worden in aanmerking genomen op basis van een beoordeling van twee factoren: de mate van voldoende internationale uitstraling en de mediabelangstelling via nationale zenders. De overheid biedt ondersteuning aan een aantal topsportevenementen: de Superprestige veldrijden, maar ook het World Championship Breakdance en een wedstrijd muurklimmen, hoewel dit volgens de officieel erkende topsporttakkenlijst geen topsporten zijn.

In 2009 werd in totaal ruim 340.000 euro geïnvesteerd in dergelijke ‘topsportevenementen’. In 2010 daalde dat bedrag tot ruim 250.000 euro voor het subsidiëren van topsportevenementen. Als we kijken naar de subsidiëring voor het veldrijden, zien we dat de totale

ondersteuning ongeveer 200.000 euro bedroeg in 2009, bijna 14 percent van de totale ondersteuning, en 173.000 euro in 2010, weliswaar een vermindering maar toch 16 percent van de totale ondersteuning in 2010. Volgens sportjournalist Hans Vandeweghe is dat een bewijs dat het veldrijden zelfbedruipend is en deze ondersteuning in feite niet nodig heeft. Volgens hem zouden die middelen beter anders aangewend worden.

Minister, volgens uw antwoord zou het referentiekader tot gefundeerde toewijzing van steun aan topsportevenementen in Vlaanderen klaar moeten zijn. Is dat daadwerkelijk zo? Welke criteria zijn aangepast en, vooral, aangescherpt? Hoe is men tot deze aanpassingen gekomen? Gebeurde dit in overleg tussen Topsport Vlaanderen en de Vlaamse overheid, of werd Topsport Vlaanderen hierin volledig vrij gelaten? De organisatie van een veldrit zal inderdaad voldoen aan de criteria. Voor een aantal andere heb ik echter wel enkele bedenkingen. Ik heb er een paar opgesomd. Ik zeg niet dat ze die steun niet mogen krijgen. Ik zou enkel willen weten hoe u tot die classificatie voor breakdance en muurklimmen komt. Hoe verdedigt u deze beslissing ter ondersteuning van die initiatieven, als we weten dat het label 'topsport' enkel nog aan de echte topsportevenementen verleend zou worden?

Veldrijden is zonder enige twijfel een topsport. Dat een veldrit een topsportevenement is, staat ook buiten kijf. Het organiseren van een veldrit is echter zelfbedruipend. De organisatie heeft deze subsidies in feite niet echt nodig. Dit staat haaks op het feit dat er wel nood is aan geld voor medische begeleiding, begeleiding en vorming binnen het veldrijden, zeker in het kader van de verdere internationalisering van het veldrijden en vooral de achteruitgang van de prestaties van de jonge opkomende veldrijders. Hoe beoordeelt u de constatering dat er een discrepantie bestaat tussen de echte noodzaak aan ondersteuning en het uiteindelijke geven van ondersteuning door de Vlaamse overheid?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, ik wil beginnen met het kader te schetsen. In het Topsportactieplan, dat eind 2009 werd goedgekeurd, werd reeds een onderverdeling gemaakt tussen enerzijds topsportcompetities en anderzijds de (top)sportevenementen. Ik maak een onderscheid tussen topsportcompetities en (top)sportevenementen. Dat onderscheid is belangrijk. Bij (top)sportevenementen is er dan nog een onderscheid tussen uitstralingsgerichte en economisch-toeristische evenementen. Ik kom daar straks nog op terug.

Voor de eerste groep, de topsportcompetitie, richten we ons uitsluitend naar sporten die voorkomen op de topsporttakkenlijst, terwijl we ons bij de tweede groep, de (top)sportevenementen, baseren op de Vlaamse sporttakkenlijst. Voor beide moet aan vier criteria voldaan worden. Het evenement – een wedstrijd, tornooi of wat dan ook – moet een internationaal karakter hebben en erkend zijn door de betrokken internationale federatie. Het evenement moet garant staan voor de hoogste kwaliteit in de betrokken sport op Europees of wereldniveau. Er moet een participatie van internationale topatleten zijn, maar ook Vlaamse (sub)topatleten moeten kunnen participeren. Ten slotte moet een ruime mediabelangstelling mogelijk zijn.

Ik heb de criteria vooral aangescherpt op het vlak van de kwaliteit, want ik wens vooral meer kwaliteitsvolle evenementen te ondersteunen die kunnen resulteren in een prestatieverbeterend effect van de Vlaamse topsporters op de Olympische Spelen of een ander internationaal topevent. Ik denk toch dat dat de bedoeling moet zijn. De internationale erkenning of waardering van het evenement binnen de internationale federatie is daarom ook zo belangrijk, evenals de deelname van buitenlandse topatleten. Zoals ik daarnet zei, hangen beide nauw samen. Op die wijze komen we tot de door u aangehaalde stelling dat Vlaamse atleten ook in Vlaanderen aan topcompetities moeten kunnen deelnemen.

De eerste draft van dit vernieuwd referentiekader kwam tot stand door nauw overleg tussen het team topsport van het departement en mijn kabinetsmedewerkers, waarbij uitgegaan werd van de filosofie zoals vervat in het Topsportactieplan II. Dat referentiekader wordt evenwel

verder door de taskforce geëvalueerd op basis van de praktijk. Ik denk dat het nu het moment is voor een praktijktoets, en daarna na te gaan waar verfijnd kan worden. Ik denk dat die verfijning nodig zal zijn om een verdeling over sporttakken nog meer mogelijk te maken. We moeten er immers ook op letten dat er een verdeling is over de sporttakken, maar ook om binnen eenzelfde sporttak een differentiatie in functie van het kwaliteitsniveau vast te leggen. Ik bedoel daarmee dat niet heel veel in één sporttak wordt erkend, maar dat wordt nagegaan hoe men ervoor kan zorgen dat er meer kwaliteit is.

Voor elke organisatie wordt nagegaan in hoeverre deze organisatie de erkenning krijgt van de internationale federatie op de internationale kalender en de waardering van de internationale topatleten aan een evenement. Mevrouw Werbrouck, ik zal de twee voorbeelden die u aanhaalt even belichten. In het geval van breakdance ging het over het wereldkampioenschap dat een grote weerklank had in het buitenland en toeristisch-economisch niet onbelangrijk was. Bovendien betreft het een jonge sportdiscipline die heel wat jeugd aanspreekt. Als ik dat vergelijk met de criteria, dan kan dat voor mij. Voor sportklimmen betrof het een wereldbekerwedstrijd waarop onze beste muurklimmers zich konden meten met de buitenlandse top.

Het ging niet over enorme bedragen. Het ging in beide gevallen over 5000 euro aan ondersteuning. Ik weet dat daardoor het merk 'Topsport Vlaanderen' op de kaart werd gezet tijdens die (top)sportevenementen. Ten tweede hebben we onze eigen sporters op die manier de kans gegeven zich te meten op hoog niveau.

Ten slotte is veldrijden een van de sportdisciplines van de Wielerbond Vlaanderen. In haar actieplan legt de federatie de nadruk op de ondersteuning van de Olympische disciplines. Daar is veldrijden niet bij. In mijn beleidsbrief geef ik duidelijk aan dat we alles inzetten op het behalen van Olympische medailles. Het spreekt dan ook voor zich dat we via de decretale middelen vanuit het Bloso de betrokken federatie enkel ondersteunen voor de Olympische sportdisciplines van het wielrennen. Omdat het veldrijden behalve voor de uitstraling en promotie van de wielersport in Vlaanderen ook heel belangrijk is voor de promotie van Vlaanderen in het buitenland, wens ik dat deze tak van het wielrennen kan worden ondersteund via een topsportevenement. Het zijn namelijk topsportevenementen die, opnieuw, voldoen aan de criteria: zich kunnen meten met de top van de wereld en alle andere zaken.

Dat doen we op basis van de internationale uitstraling. We moeten eerlijk zijn en ook zien welk toeristisch effect het veldrijden bereikt. Daar is heel veel publiek voor. Dat brengt ook een enorme economische waarde met zich mee. Ook daar voldoen we aan de criteria die we hebben vooropgesteld.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Dank u, minister, voor uw antwoord. Er is zeker niets mis met ambitie of met de bedoeling om te investeren in topsportevenementen. Er zijn verschillen, van breakdance tot veldrijden. Maar als ik zie welke bedragen zij krijgen, moet het mij toch van het hart dat veldrijden drie tot vier keer zoveel krijgt als het luik wielrennen op zich. Dat vind ik heel straf. De jonge talenten worden niet begeleid zoals het zou moeten, volgens mijn normen.

Maar we zitten daar terug met de topsporttakkenlijst en de eerste vraag die ik hier stelde: de moeilijkheid blijft bestaan. Daarom moeten we erover blijven waken dat het referentiekader zo streng mogelijk blijft. Maar we moeten er toch eens over durven te discussiëren of het effectief binnen het kader is en wat we daar nog kunnen doen. Wij moeten het subsidiebeleid grondig analyseren. De jeugd boekt in het veldrijden nog weinig resultaten. De subsidies die ze via de evenementen krijgen, worden wellicht als startgeld aan onze profcoureurs uitbetaald. Dat is misschien goed omdat dat opnieuw de jeugd aantrekt, maar de jeugd-begeleiding mag niet achteruitgestoken worden.

Ik ben tevreden met uw antwoord, maar ik wacht af wat de praktijktoets zal betekenen voor de evaluatie. Dan zullen we nog eens een vraag stellen over de stand van zaken.

De voorzitter: Ik wil u ervoor waarschuwen dat vragen naar de stand van zaken, gezien de afspraken met het Uitgebreid Bureau, worden omgezet in schriftelijke vragen. (*Opmerkingen van mevrouw Ulla Werbrouck*)

In dit geval ging het over een iets groter dossier. Bovendien zijn de omstandigheden waarbinnen het dossier zich situeert grondig veranderd. Dit is een compleet andere context. Vandaar die afweging. Maar als u zegt te zullen vragen naar een stand van zaken, moet ik u een klein beetje teleurstellen.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Ik zal de term ‘stand van zaken’ niet in mijn vraag opnemen.

De voorzitter: Ik hoop dat u het mij niet kwalijk neemt dat wij wel kunnen lezen en interpreteren.

Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw Werbrouck, ik ben het niet met u eens als u zegt dat het niet goed gaat met de jeugd in het wielrennen en het veldrijden. Ik maak die conclusie niet. U zegt dat de resultaten bij de jeugd achteruitgaan en dat u niet wilt dat er op kwaliteit wordt ingeboet. Ik ben het niet eens met die analyse.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Het is toch wel duidelijk dat we op de laatste wereldkampioenschappen veldrijden geen medailles hebben behaald. De aankomende jeugd zou meer moeten worden begeleid. Maar daar zitten we terug in mijn eerste vraag over de subsidiëring van de topsporters. Daarom zeg ik dat de kwaliteit van die mensen niet mag achteruitgaan door geld te geven aan de organisatoren van evenementen. Ik zou het liever anders zien, maar ik weet niet of dat kan. Ik denk dat we in grote mate op dezelfde lijn zitten, maar het is voorlopig nog niet uitvoerbaar.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Bloso-kampen - 1346 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, minister, de vorige vragen maken duidelijk hoe belangrijk het is om goede reglementen en regelingen te hebben die zo objectief mogelijk op de feiten ingaan. Zo kun je veel discussies vermijden.

Minister, ik ben zeer bekommerd over de sportparticipatie, vooral voor die doelgroepen waarvoor de toegang vaak moeilijker is. Een van de elementen van toegang tot sportparticipatie is uiteraard de prijs. Bloso is een belangrijke aanbieder van sportkampen voor de jeugd in Vlaanderen. Die sportkampen lopen, als ik de kranten van gisteren mag geloven, als een trein. Reden te meer om heel attent te zijn voor de sociale toegankelijkheid van die kampen. Als de vraag groot is, kan de prijs ook vaak stijgen. Minister, dat is een wet die u zeker goed kent.

De kampen van Bloso zijn uitstekend. Mijn vraag gaat niet over de kwaliteit en de begeleiding – daarover bestaat geen twijfel –, maar de prijs van deze kampen is vaak vrij hoog. Ik weet wel wat het objectief kost. Begeleiding, infrastructuur, enzovoort: dat kan niet allemaal zo goedkoop. Een hoog niveau kost veel. Voor een vijfdaags kamp met internaat zit je snel aan 200 tot 350 euro, afhankelijk van de sporttak. Ik hoor mevrouw Werbrouck in

mijn rechteroor blazen. Ik weet dat er nog veel duurdere kampen bestaan. Er zijn semi-commerciële en commerciële aanbieders van sportkampen die veel hogere prijzen vragen. Maar in het jeugdwerk is er een traditie waarbij veel lagere prijzen worden gehanteerd.

Bloso hanteert ook sociale tarieven, bijvoorbeeld 15 procent korting voor gezinnen met drie kinderen ten laste, of halve prijs voor lage inkomens, mindervaliden en steuntrekkers. Minister, ik zeg dus niet dat het Bloso asociaal is of dat u daarmee geen rekening houdt in uw sportbeleid. Er gebeuren een aantal dingen. Maar we moeten altijd de afweging blijven maken.

Is het Sport voor Allen-beleid en sport voor alle lagen van de bevolking mogelijk met die prijszetting? Ik herhaal dat ik niet tegen het aanbieden van topkwaliteit ben. Ik pleit graag voor een goede prijs-kwaliteitverhouding, maar de vraag is of het allemaal kan en of het betaalbaar is.

Minister, erkent u dat maximale sportparticipatie een van de belangrijkste taken is van Bloso en dat het aanbieden van ruim toegankelijke sportkampen daartoe een essentieel middel is? Met 'toegankelijk' bedoel ik uiteraard: financieel toegankelijk. Vindt u dat het aanbod van vakantiekampen vandaag voldoende toegankelijk is voor alle Vlaamse gezinnen? Denkt u, als er dan toch moet worden gekeken naar de verhouding tussen prijs en kost, dat de omkaderingskosten kunnen worden gedrukt, zonder dat het educatieve eronder lijdt? Externaat-denkpistes zijn hier mogelijk. Bieden de sociale tarieven die Bloso hanteert voldoende garantie op toegankelijkheid? U voelt dat mijn vraagstelling een inherent pleidooi bevat. Zou een nog grotere prijsdifferentiatie niet wenselijk zijn? Kunnen wij voor mensen die het moeilijk hebben nog wat meer korting geven en tegelijk mensen die het wel kunnen betalen, zoals wij, wat minder korting geven?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: De Bloso-sportkampen bieden een heel goede prijs-kwaliteitverhouding. Daar zijn externaatkampen bij. Er is altijd de mogelijkheid om te kiezen tussen een externaat- en een internaatkamp. Het geschenkje op het einde zal de prijs niet zoveel doen stijgen. Dergelijke handdoekjes, die per tienduizenden worden aangekocht, kosten maximaal 1 of 2 euro. We moeten hier niet debatteren over de vraag of zo'n kamp nu 200 of 199 euro moet kosten. Ik vind het essentieel dat bij Bloso inzake sport de kwaliteit hoog moet staan. Op die kampen moeten gekwalificeerde mensen aanwezig zijn die weten wat ze tonen aan de kinderen. Dat is een heel bijzondere basis. Dat moet Bloso, dat dan toch voor Sport voor Allen staat, kunnen geven. Ik heb zelf in een Bloso-centrum gewerkt. Ik weet dus hoe het daar allemaal draait. Misschien moeten er bepaalde zaken worden aangepakt, maar dat zou hier, in het kader van deze vraag, niet passen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: In de beheersovereenkomst, die we de vorige keer hebben besproken, zeg ik onder artikel 5 uitdrukkelijk dat we de sportparticipatie van jongeren willen verhogen door de organisatie van Bloso-sportkampen en sportklassen in de Bloso-centra. Dit is een hefboom tot meer sportparticipatie. Ik sta dus 100 procent achter die sportkampen en sportklassen. Ze zijn nu al jaren zeer snel volgeboekt. De vraag is duidelijk groter dan het aanbod. Ze hebben een breed succes.

Hier gaat het over de toegankelijkheid. Vanaf 2009 hebben we een gedifferentieerde prijzenpolitiek. Dat is dus nog niet zo lang. Er is een korting van 15 procent voor gezinnen met drie kinderen ten laste, en een korting van 50 procent voor leden van een gezin met een beperkt inkomen en voor leden van een gezin die een vorm van dienstverlening genieten via een OCMW of CAW. De kansarme gezinnen genieten dus een korting van 50 procent. Dat is niet weinig. Als je de prijzen bekijkt, zijn die kampen daardoor wellicht betaalbaar.

Algemeen kan worden gesteld dat de tarieven van de Bloso-sportkampen in de meeste gevallen goedkoper zijn dan die van de sportkampen van de sportfederaties. De kortingen die deze sportfederaties hanteren, worden autonoom bepaald en zijn van zeer uiteenlopende aard. Ik wil zeker niet zeggen dat de sportfederaties het niet goed doen. Soms hebben ze specifieke initiatieven voor de toeleiding van kansarmen naar hun sportkampen. Zij kunnen extra subsidies ontvangen vanuit het departement.

De vergelijking met scouts- of chirokampen loopt mank. Er is een heel grote differentiatie in de prijssetting binnen de Bloso-kampen, maar de kwaliteitsvolle ondersteuning van een Bloso-sportkamp verschilt toch van die bij de chiro of de scouts. Ik ben niet tegen de chiro of de scouts, maar dit is toch wel iets anders.

Het goedkoopste Bloso-sportkamp in internaat kost 184,30 euro. Gedeeld door twee geeft dat 92 euro. De dagprijs voor internaat, eten en kwaliteitsvolle ondersteuning is dus zeer laag. Dat is een zeer redelijke, haalbare prijs. Het duurste Bloso-sportkamp kost 353 euro. Maar dat is een paardrijden-eventing waarbij je je paard moet meebrengen. Mijnheer Caron, ik denk niet dat wie een eigen paard heeft deel uitmaakt van de categorie waarover u het heeft. Hen laat ik nu even buiten beschouwing. Dergelijke kampen zijn niet of toch veel minder gericht op die kansengroepen.

De Bloso-sportkampen worden in hoofdzaak in internaatverband georganiseerd. Maar waar de beschikbare sportinfrastructuur en de sporttak het toelaten, worden ook bijkomend sportkampen in half-externaat geprogrammeerd. De avonduren zijn in die sportkampen wel belangrijk omdat men er dan vaak sporttheoretisch onderricht geeft. Zo leveren die internaatkampen een kwalitatieve meerwaarde op. Kwaliteit is een centraal begrip, zoals u beiden het in de vraagstelling naar voren hebt gebracht. Alle lesgevers beschikken over een sporttechnisch diploma Lichamelijke Opvoeding of een diploma van de Vlaamse Trainersschool (VTS).

De externaatpiste wordt elk jaar overwogen. Na elke sessie sportkampen volgt een grondige evaluatie om te zien wat er moet veranderen. Dat is vanzelfsprekend. Het heeft nu al zoveel jaren zoveel succes. Dan kan alleen doordat je voldoende innoveert. Het sportkamp van vandaag is niet hetzelfde als het sportkamp van tien jaar geleden. Zo moet het ook. Dat is de sterkte van die sportkampen.

We wijken, om logistiek-organisatorische redenen, niet veel af van de externaatpiste. Dat blijft de hoofdzaak. Overigens hebben de meeste gemeenten in hun sportbeleidsplan de organisatie van externaatkampen opgenomen en voorzien de Bloso-centra ook in een bovenlokale functie. Door dat bovenlokale blijft de internaatpiste belangrijk voor de sportkampen.

Op de omkaderingskosten kan moeilijk bespaard worden zonder aan de kwaliteit te raken. Mijnheer Caron, u had het over twee warme maaltijden. Dat is zeker geen algemene regel. En laat ons eerlijk zijn: in een aantal gevallen is een spaghetti goedkoper dan een boterham met beleg. Ik wil dat dus ook relativeren.

Mevrouw Werbrouck, de traditionele Bloso-handdoek kost 1,85 euro per stuk. Dat is een symbool. Het is belangrijk dat de nadruk wordt gelegd op de lichaamshygiëne. De handdoek is ook een collector's item geworden.

De democratische tarieven van de Bloso-sportkampen en de bijhorende kortingen zijn voldoende om een zo groot mogelijk aantal Vlaamse kinderen aan die sportkampen te doen deelnemen. Een verdere differentiatie is vandaag niet nodig.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Dank u, minister, uw antwoord is goed gemotiveerd en ik kan erin komen.

De reden waarom een aantal mensen mij hierop aanspreken, ligt wellicht bij het feit dat het aanbod van externaatkampen door lokale besturen onevenwichtig gespreid is in Vlaanderen. Ik weet ook wel dat dat een andere discussie is, die ons te ver zou voeren. In sommige steden, bijvoorbeeld in de stad waar ik woon, is er een zeer ruim aanbod. Bovendien legt niet elke gemeente of stad in het aanbod zoveel sociale differentiatie aan de dag. Dat zijn twee elementen die de perceptie verstoren.

Het is misschien eens een denkoefening om in de toekomst via Bloso en het decreet op het lokale sportbeleid een aantal van die principes nog meer ingang te laten vinden in federaties en lokale besturen. Maar ik kan de politiek van Bloso wel volgen.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor het uitgebreide antwoord. Ik moet zeggen: ik had niets anders verwacht.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de monitoring van het Sport voor Allen-beleid - 1347 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, ik zal het u meteen zeggen: deze vraag heeft een beetje een dubbele bodem. Aan de ene kant blijkt uit een onderzoek van de vakgroep Sportbeleid en -management van de VUB dat het Sport voor Allen-decreet de effecten genereert die werden beoogd. Ik ben daar samen met u blij om. Ik heb ook meegebouwd aan dat verhaal. Dit is een goede zaak. Binnen die positieve beoordeling van de effecten van het decreet blijkt dat ook de gemeentelijke sportbeleidsplannen, voor 'het bevorderen van de diversiteit en het verhogen van de toegankelijkheid van sport voor kansengroepen binnen de gemeente', goede effecten hebben.

Het Sportbeleidsplan wordt ook als instrument, vooral qua visievorming, als nuttig beschouwd. Het blijkt een duw in de rug te geven aan het lokale sportbeleid. Het doet ertoe. Ik kan zelf ook getuigen dat het de aandacht voor sport bij lokale besturen en gemeenteraden verhoogt. Er staan verder ook nog een aantal aanbevelingen in het onderzoek. Daar zal ik nu niet in detail op ingaan.

Nu zou echter een van de hoekstenen van het beleid, namelijk de lokale sportbeleidsplannen, eruit worden gehaald, zonder dat er een dwarsligger of een steunbalk onder wordt gezet, om het in bouwtermen te zeggen. Dat is eigenlijk wat uw collega-minister Bourgeois doet, maar ik wil vanuit het oogpunt van het sportbeleid die jonge beleidsontwikkelingen met die mooie effecten ondersteunen.

Hoe evalueert u de effecten van het decreet lokaal Sport voor Allen-beleid? Volgt u de analyse en de besluiten van de onderzoekers? Hoe staat u tegenover de beleidsaanbevelingen die in het rapport worden geformuleerd? Zult u die ter harte nemen? Ze vergen immers soms een aantal aanpassingen, vooral in uitvoeringsbesluiten. Hoe zult u ze beleidsmatig vertalen?

Wat denkt u van de evaluatie van het decreet, in het bijzonder van de positieve beoordeling van de gemeentelijke sportbeleidsplanning, waarvan de opmaak in het gedrang komt door het ontwerp van planlastdecreet, zoals voorgesteld door uw collega Geert Bourgeois? Daarin wordt gesteld dat de afschaffing een verbetering is. Dat begrijp ik echt niet, minister. Ik kijk dan ook uit naar uw antwoord.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Voorzitter, minister, collega's, dit is een zeer boeiende en belangrijke discussie. Ze bevindt zich op het scharniervlak tussen enerzijds wat op lokaal niveau ervaren wordt met betrekking tot planlasten en anderzijds de terechte wens van de Vlaamse overheid dat, als zij ergens middelen voor uittrekt, er garantie is op kwaliteit. Die discussie wordt momenteel ook gevoerd in de lokale besturen. Volgende week zaterdag staat dit punt bijvoorbeeld op de agenda van een vergadering van een aantal lokale besturen in de Kempen.

Het zijn twee discussies die lopen. Het ene is niet altijd contradictorisch met het andere. We moeten wel in het achterhoofd houden dat wij in de lokale besturen geen mensen inzetten die niet anders doen dan plannen schrijven en evalueren, maar er nooit toe komen die plannen ook uit te voeren. Dat gegeven speelt als de planlast dergelijke proporties heeft. Dat is iets, minister, wat u vanuit uw bevoegdheden moet meenemen, namelijk dat er wel een garantie is inzake uitvoering van middelen voor Sport, maar dat je mensen op het terrein vooral de kans moet bieden om uitvoering te geven aan wat voor ogen wordt gehouden.

Mijnheer Caron, sinds enige tijd maakt de gemeente een beleidsplan voor de hele legislatuur. De besturen in Vlaanderen komen wat dat betreft van ver. Een beleidsmatige aanpak, dat gebeurde vroeger niet al te veel. Ik vind dat je dat moet bundelen in het begin van de legislatuur, zodat je weet welke doelstellingen je voor ogen hebt. Je mag dat niet te fragmentarisch bekijken.

Het is een zeer interessante oefening. Als er geëvalueerd en afgestemd wordt, moeten we er vooral oog voor hebben dat we de finale bedoeling – lokale besturen die het beleid efficiënt kunnen uitvoeren – mogelijk maken.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, minister, collega's, ik ben blij met deze vraag van de heer Caron over monitoring, maar ook met de toevoeging van de heer Van Dijck, die het had over de gemeentelijke sportbeleidsplannen. Ik wil zelf ook nog even reageren, op basis van een antwoord van de minister op mijn schriftelijke vraag over de gemeentelijke sportbeleidsplannen.

Ik sta absoluut achter monitoring en beleidsplannen. De gemeenten zijn ook op die verantwoordelijkheid gesprongen. Ik ben ook blij te constateren dat er sprake is van een participatieverhoging en dat er vraag is naar meer en beter.

Op dat vlak, minister, was ik een beetje verwonderd over uw antwoord op mijn schriftelijke vraag. U stelt dat er bij de invoering van het gemeentelijke sportbeleidsplan voor geopteerd is om, in tegenstelling tot bij de impulssubsidie, voor de beleidssubsidie geen verplichte indicatoren op te nemen, naast de opsomming van de operationele en de strategische doelstellingen. Desondanks geeft u zelf toe dat effectenmeting een nuttig instrument is, vandaar ook de monitoringsopdracht, de bevraging van de sportdiensten en de bevraging van de gemeenten in het kader van het Cijferboek Sport. Ook in talloze begeleidingsinitiatieven maken het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB) en Bloso er werk van om sportdiensten en gemeenten aan te sporen om indicatoren op te nemen in het beleidsplan, om het beleid ook effectief te kunnen evalueren.

Waarom zorgen we er dan niet voor dat we nog sterkere beleidsplannen hebben door het opnemen van een aantal verplichte indicatoren, eventueel aanvullend met een aantal vrijwillig op te nemen indicatoren? Een beleidsplan opstellen is een fantastische stap voorwaarts. Kijken in hoeverre die plannen werken, lijkt me een nog belangrijker of op zijn minst even belangrijke stap. Het heeft volgens mij weinig zin om plannen op te maken die je niet kunt bijsturen of waarbij je geen tussentijdse conclusies kunt trekken, zoals in uw antwoord op mijn schriftelijke vraag ook enigszins wordt bevestigd.

Binnen het kader van de monitoringsopdracht koos u voor 2010 het thema ‘toegankelijkheid en diversiteit’. Voor 2011 was het thema op het moment van uw antwoord blijkbaar nog te bepalen. Weet u al welke richting u in 2011 wilt uitgaan? Hebt u intussen al een keuze kunnen maken voor 2011?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, we hebben nu een Planlastendecreet, maar soms vraag ik me af of we geen ‘parlementairevragendecreet’ moeten maken. Alle gekheid op een stokje, maar ik wil er uiteraard graag op ingaan.

Mijnheer Caron, ik heb de dubbele bodem in uw vraag wel begrepen. Ik sta eerst stil bij de vraag hoe ik het decreet evalueer en hoe ik de analyse volg.

Het is belangrijk dat er een externe onderzoeksopdracht is geweest omdat we er informatie en inzichten uit krijgen. Uiteraard kunnen we zo nagaan hoe we het beleid kunnen verrijken. Zeker voor het thema ‘Toegankelijkheid en diversiteit’ is het interessant om na twee jaar beleid stil te staan bij de effecten op het lokale sportbeleid. Ik heb nog geen thema aangereikt gekregen voor de volgende jaren. Daarmee is ook meteen de laatste vraag beantwoord.

Het verheugt me dat professor Marc Theeboom stelt dat in hoofdstuk 3 van het decreet er een duidelijke evolutie kan worden waargenomen op het vlak van kennisopbouw, procesaanpak en van opmaak van het sportbeleidsplan tot de uitvoering ervan. Bovendien beschouwt 85 procent van de gemeenten de afzonderlijk verplichte focus op ‘toegankelijkheid en diversiteit’ als een meerwaarde.

Wat wel opvalt, is dat de kennis met betrekking tot doelgroepen vooral gehaald werd uit sportsector zelf en er slechts in beperkte mate een beroep gedaan werd op de interne kennisopbouw vanuit andere gemeentelijke diensten naar kansengroepen. Het is opvallend dat men niet over het muurtje kijkt als het over sport gaat. Kennis met betrekking tot de uitbouw van netwerken is nog beperkt, hoewel samenwerking als essentiële succesfactor wordt aangegeven. Het is een interessante conclusie.

Ik stel ook vast dat meeste gemeenten kiezen voor de doelgroep van senioren. De gemeenten hebben het minst informatie rond allochtonen. Het bereiken van financieel kansarmen wordt als het moeilijkste ervaren. De meetbaarheid van doelstellingen blijkt bij het merendeel van gemeenten een werkpunt. Het formuleren van relevante indicatoren is geen evidentie. Dat is ook de reden waarom we niet te veel nadruk hebben gelegd op de indicatoren.

In het onderzoek komt ook naar voren dat kleine gemeenten meer moeilijkheden ondervinden met de vooropgestelde bestedingspercentages. Er is ook vraag naar meer ruimte voor de keuze van de doelgroep. Nu gaat het over allochtonen, kansarmen en senioren. Er is ook de vraag om na te gaan of andere kansengroepen mogelijk zijn.

Ik beantwoord uw tweede en derde vraag samen. Er zijn beleidsaanbevelingen op Vlaams niveau en op lokaal niveau. Een aantal van deze aanbevelingen op Vlaams niveau wordt reeds vertaald in het huidige beleid maar heeft, wegens de korte tijdsduur, nog niet volledig gerendeerd. Er is nog marge voor groeipotentieel.

Ik zoom even in op drie belangrijke aanbevelingen. Het vergroten van de kennis en het verhogen van de competentie van lokale overheden. Kennis en inzicht zijn essentiële voorwaarden voor het kunnen voeren van een onderbouwd beleid. Dit is voor mij een belangrijk aandachtspunt waar ik op Vlaams niveau sterk op inzet. Ik geef een paar voorbeelden. Zo wordt er binnen de werkgroepen van het Sport voor Allen-platform specifiek de focus gelegd op de kennisontwikkeling met betrekking tot het beter toegankelijk en inclusief maken van het sportaanbod voor kansengroepen en de bijbehorende randvoorwaarden. Zeker met het openstellen van de ervaring en van het platform, proberen we de kennis die elders is opgebouwd, mee te nemen. Op die manier komen we tegemoet aan de opmerking in de studie over het gebrek aan netwerken.

Een optimale samenwerking, afstemming en taakverdeling tussen verschillende beleidsdomeinen enerzijds en tussen de sportactoren anderzijds met inbreng van de kansengroepen, blijft een bijzonder aandachtspunt en een belangrijke uitdaging. Wat betreft een gecoördineerde doelgroepgerichte aanpak, kan ik u melden dat er binnen de Vlaamse Regering reeds een extra inspanning wordt geleverd om beleidsdomeinoverschrijdend te werken. Ik ga niet alle elementen van het Ouderenbeleidsplan, van het Vlaams Actieplan Armoedebestrijding en het Strategisch Plan Minderheden opsommen.

Er is de intentieverklaring met minister Vandeurzen om samen te werken met Sport, Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Er is ook de Vlaamse werkgroep G-sport voor de gehandicapten, waarin we alle relevante actoren van de verschillende beleidsdomeinen meenemen. De doelstelling is om kennis en expertise te bundelen om zo een aantal concrete acties voor te stellen zowel op Vlaams niveau als lokaal. In deze werkgroep wordt bijvoorbeeld onderzocht welke indicatoren, monitoring- en evaluatie-instrumenten relevant zijn bij het voeren van een gehandicaptensportbeleid. Dit is heel belangrijk: over het muurtje kijken en nagaan wat er elders bestaat om samen vooruit te gaan.

In de gemeenten is het belangrijk aandacht te hebben voor lokale accenten. Zo heb ik begrip voor de aanbeveling om de kansengroepen te verruimen in functie van lokale noden.

Er was een vraag over de evaluatie van het decreet. Ik wil heel duidelijk zeggen dat ik het kaderdecreet Planlasten ten volle kan onderschrijven. Het is wel mijn betrachting om bij de opmaak van een aangepast Sport voor Allen-decreet, rekening te houden met de contouren van het kaderdecreet Planlast, maar de positieve kwalitatieve effecten van het huidige sectordecreet te behouden. Ik denk dan aan het investeren in een beleid rond sportclubs, aandacht voor andersgeorganiseerde sporten en het verder investeren in toegankelijkheid en diversiteit.

Laat ons niet het kind met het badwater weggooien. Laat ons niet plannen maken om ze te maken zodat de mensen geen tijd meer hebben om ze uit te voeren, maar laat ons binnen de filosofie van het kaderdecreet Planlast verder gaan en de goede dingen overhouden.

De uitdaging zal erin bestaan te onderzoeken op welke wijze de professionele capaciteit binnen de sportsector vergroot of minstens behouden kan worden. Het voorzien in het maken van een sportbeleidsplan en de adviesfunctie van sportraad kan gegarandeerd blijven.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, ik dank u voor uw antwoord.

Op het vlak van de monitoring van hoofdstuk 3, vind ik dat u de aanbevelingen op een heel interessante manier ter harte neemt. Ik kan dat volop steunen. Ik ben blij dat we op dat vlak vooruitgang maken.

Ik wil alleen nog even wijzen op één instrumentje dat u niet heb genoemd – maar u had ook niet de ambitie om volledig te zijn –, met name de lokale netwerken, vooral voor die groepen in kansarmoede waar ook op lokaal niveau interdisciplinair, over de verschillende beleidsdomeinen heen, wordt samengewerkt. Sport is hier ook partner, maar het kan nog een beetje beter. Dat beseft ook Dēmos, het kenniscentrum voor participatie en democratie, dat samen met ISB ondersteuning biedt. Cultuur is al goed aanwezig, Sport min of meer en Jeugd is zwak aanwezig. Er is nog werk aan dit instrument. Ik zal dat mee opvolgen en onderschrijven.

Ik weet dat de evenwichtsbalk een heel moeilijke discipline is. U kunt er duidelijk beter mee om dan ikzelf. Dat is wel duidelijk. Ik heb niets tegen de principes van het Planlastendecreet, maar daar wordt alles, bij manier van spreken, in dezelfde zak gestopt. In sommige sectoren is al heel wat planontvetting gebeurd en is er al een heel wat lichter instrumentarium. Maar in andere sectoren is dat heel zwaar. Sport bevindt zich ergens in het midden. Er kan veel veranderen.

Minister, ik zal erop toezien dat de kwaliteiten en verworvenheden van dat decreet – en die zijn er niet alleen op het vlak van aanbod maar ook van participatie, toeleiding, visievorming, enzovoort – behouden blijven en dat ze hun weg kunnen vinden. De overlast op de regels van Mobiliteit en Milieu worden geprojecteerd op zachte sectoren, die nood hebben aan visievorming, gerichte ontwikkeling, concrete doelen en goede indicatoren. Dat mogen wij niet weggooien. Er kan heel veel planlast weg, maar laat ons toch ook, waar nodig, die dingen behouden. Wij moeten daar in de wijziging van het decreet Sport voor Allen op een goede, subtiele en slimme manier rekening mee houden. Wij zullen dus de evenwichtsbalk terug boven moeten halen en erop beginnen te trainen.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Het is helemaal niet mijn bedoeling om bij de beleidsplannen een overload te creëren voor de gemeentebesturen, uiteraard niet, maar het is toch belangrijk om te weten en te kunnen evalueren en de dingen aan te passen in de loop van dat beleidsplan. Dat werd uitvoerig gezegd in het kader van het decreet Sport voor Allen. Het gemeentelijke sportbeleidsplan loopt over vijf jaar. De gemeentebesturen hebben de verplichting om een evaluatie te maken.

Minister, ik denk dat wij dezelfde zorg delen. U zegt zelf dat wij in de huidige situatie, met deze tussentijdse evaluaties, geen, of toch moeilijk, conclusies kunnen trekken voor het Vlaamse sportbeleid. Daarom zou het mij toch een verbetering lijken indien we iets kunnen doen met de tussentijdse evaluaties die we wat betreft dat luik opleggen aan de gemeentebesturen. Dat is in het belang van zowel het Vlaamse sportbeleid als van het gemeentelijke sportbeleid.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■